

[Glønborg]

ske det samme med dem, som er sket med andre partier: at de ganske langsomt bevæger sig ind mod midten, fordi det nu engang er sådan, at man ikke kan holde ud at blive ved med bare at sidde og råbe. Man bevæger sig ind mod midten, fordi det trods alt er dér, man oplever, at beslutningerne træffes, det er dér, der arbejdes, og dér er Kristeligt Folkeparti. Vi har altid været dér, hvor der blev arbejdet, og vi vil fortsat indbyde hvert eneste parti til at være med, men så skal man også bevæge sig derhen, hvor arbejdet kan gøres.

Det er umuligt at tale finanslov uden at tale om trepartsforhandlinger og det lovkompleks, som er knyttet til finansloven, og det bekommer mig også særdeles vel at tale om disse ting under ét. For det er da klart, at alle de gode ønsker, vi har om at gøre det godt for hinanden og for alle mennesker, aldrig kan opfyldes, hvis ikke vi fra lovgivningsmagts side i samarbejde med arbejdsmarkedets organisationer og andre gode folk sørger for at skabe rimelige og gode vilkår for erhvervslivet.

Kristeligt Folkeparti er ikke knyttet til bestemte branche- eller erhvervsorganisationer. Vi har altid set på erhvervslivet som en helhed. Og når jeg siger erhvervslivet, så tænker jeg simpelt hen på alle former for arbejde i dette samfund, såvel den offentlige som den private sektor. Vi skal have det hele til at fungere, og vi skal have så mange som muligt i arbejde, og vi synes, at vi med den pakke, der er lavet her, har hjulpet godt med til, at flere kan komme i arbejde.

Vi glæder os over, at den regering, hvor vi har været med i nogle år, har skabt utrolig mange nye arbejdspladser. Det er ikke lykkedes helt at holde trit med tilvæksten til arbejdsmarkedet, men vi har trods alt fået flyttet mange over i de produktive erhverv.

Derfor er det en ganske naturlig ting, at vi i forbindelse med finansloven har medvirket til, at noget mere af det, vi laver, kan blive eksporteret. Det er kun ved at levere noget mere til udlandet, vi kan handle ansvarsbevidst over for den omgivende verden. Det nytter jo ikke noget, at vi selv spiser og bruger alt det, vi laver.

Det glæder os også, at finansloven, og hvad der hænger sammen med den, uden tvivl vil fremme den private opsparing. Vi glæder os også over, at det efter al sandsynlighed vil føre til et fald i renten, sådan at vi kan bevæge os væk

fra den uansvarlighed, som desværre har præget en stor del af vores gøren og låden i de sidste mange år, nemlig at man vil have tingene, før man er klar til at betale dem, og at man helst vil have lidt mere, end man egentlig har tjent til ved sit arbejde.

Derfor står vi i den situation, at vi har en kæmpe stor fælles opgave: at skulle nedbringe betalingsbalanceunderskuddet. Det kræver, jeg vil ikke sige blod, sved og tårer, men i det mindste sved og arbejdsvilje. Og så håber jeg, at vi kan undgå tårerne, at vi kan smile lidt til hinanden, mens vi sveder lidt.

Naturligvis er vi også i forbindelse med en finanslovsudarbejdelse udsat for pression fra alle mulige og umulige sider. Nogle af de pressionsgrupper, der melder sig, er det svært at afvise. Jeg vil da godt sige meget ligeud, at det har været svært at sige til pensionistorganisationerne og til invalideorganisationerne, at der ikke er så meget at dele ud af, som vi egentlig gerne ville.

Det er også en kendsgerning, at nogle af disse grupper vil vi aldrig nogen sinde kunne stille tilfreds. De har den uskik, som også er udbredt i andre dele af befolkningen, at de bliver bare ved med at kræve ind og gør sig egentlig ikke nogen forestillinger om, hvor pengene skal komme fra.

Jeg tror, at der også blandt pensionisterne findes mange, som har den gode indstilling, at man skal have orden i sit bo, inden man er klar til at forlade denne verden, at vi kan fremme den holdning, at vi må have vores betalingsbalanceproblem i orden, inden vi kan give store generelle forhøjelser.

Vi ved godt, at den gruppe, der nu har nået pensionsalderen, har slidt i det og har været med til at bygge det velfærdssamfund op, vi har, men vi må erkende, at vi har alle sammen, også pensionisterne, været med til at spise lidt mere, end vi har lavet. Derfor må vi altså også hjælpes ad alle sammen med at rebe sejlene og få tingene bragt i orden igen.

Vi tror også, at der er mange, som vil indse, at vi ikke kan give vores børn og unge en stor gæld som arv. Det kan vi simpelt hen ikke være bekendt. Hvis vi yderligere har opdraget dem til hele tiden at forlange lidt mere, end de egentlig selv har ydet, så har vi bragt dem ind i en ond cirkel, som gør, at samfundet stadig væk vil køre længere og længere nedad. Så vil den